

[Nathalie Lind.]

første — det var de andre ordførere jo også inde på — men blot understrege, at også mit parti, venstre, er indforstået med, at pensionisterne skal have det, man i § 37 a i lovfor-slaget om folkepension kalder en forhandlingsret; men med den indskrænkende fortolkning, som ligger i den besvarelse, vi har fået fra socialministeren, hvorigennem det altså nu er helt klargjort, at hver af parterne, selv om enighed ikke måtte være opnået, frit kan afbryde forhandlingerne, og at det altså fortsat er regeringen og folketinget, der tager stilling til, hvilken pensionsforhø-jelse der skal gives.

Her er vi enige, men jeg må føje til, at så hører enigheden op. For trods mange udtalelser fra såvel regeringen som dens støtteparti om betydningen af, at vi prioriterer inden for de offentlige udgifter — og jeg forstår på forskellige udtalelser, der er faldet fra disse partiers repræsentanter, at det sociale område ikke skal være undtaget — vil man nu gennemføre generelle forhøjelser til pensionisterne, selv om man ved, at det vil forringe mulighederne for at løse andre og i mange tilfælde langt mere påtrængende opgaver. Dette vil man gennemføre på trods af, at det, som det blev påpeget ved førstebehandling, og som det også skete allerede ved de sidst gennemførte forhøjelser af pensionerne, har kunnet dokumenteres, at den faktor, som vi måler pensionerne med, det, vi kalder dækningsprocenten, og som altså skal forstås som det, pensionisterne har at leve af i forhold til det, den erhvervsaktive del af befolkningen har tilovers, når skatter m. v. er betalt, udviser en stigende tendens.

Derfor er det første, jeg vil sige her, dette, at udgangspunktet, at der skulle foreligge noget efterslæb, som man skal rette op, er forkert; jeg skal bare kort henvise til, hvad der er optrykt som bilag til betænkningen; et svar fra socialministeren, der refererer til en redegørelse i Socialt Tidsskrift for 1971, hvoraf det fremgår, at den udviklingstendens, vi havde set et par år med en stigning i dækningsprocenten, er fortsat i 1970, og det gælder ikke blot, når vi ser på gennemsnitslønningen for samtlige arbejdere, det gælder også, når vi sammenligner forholdet for denne procent fra 1968 til 1970, også for

ikke-faglærte; der er her tale om stigninger på 5,6 og 5,9 pct.

Men af interesse at tage frem i denne forbindelse er vel også, at denne stigning ikke alene skyldes forhøjelse af pensionerne, men den betydning, den vægt, skattebetalingen har for arbejdslønningerne, som i øvrigt bruges i sammenligningen, og det er, som det er påvist også af den økonomisk-statistiske konsulent i den artikel, jeg omtaler, nødvendigt, at vi, når vi skal vurdere disse ting, anlægger en nettobetragtning.

Der er altså ikke tale om; at der er noget efterslæb, der er altså ikke tale om, at der er sket en uret, som man vil gøre god igen, men alene at der her sker en delvis indfrielse af socialdemokratiets løfter fra oppositionstiden. Vel, socialdemokratiet havde lovet pensionisterne flere penge på bordet, men det er for mig uforståeligt, at man går så trinvis og — undskyld, jeg siger det — så akavet til værks. Først kommer man med et forslag om 300 mill. kr. Så får vi her i tinget et forslag om deling af pensionerne, som koster omkring 200 mill. kr., og vi har nu til sidst som ændringsforslag til EF-lovene fået et forslag om at nedsætte den procent, man fradrager i pensionstillæget, hvis en pensionist har ekstraindtægt; altså et bidrag til at løse pensionisternes skatteproblem. Dette koster ca. 100 mill. kr. På årsbasis opererer vi altså her med en sum af forbedringer for pensionisterne på ca. 600 mill. kr.

Det er allerede sagt, at mit parti er indforstået med princippet om deling af pensionen; en undersøgelse, som nu har ført til et resultat, blev jo også allerede iværksat af den tidligere regering.

Også mit parti har i valgkampen lovet, at vi vil løse pensionisternes skatteklamme, men jeg er alvorligt bange for, at det af regeringen fremsatte forslag herom ikke er tilstrækkeligt. Jeg er bange for, at det er forslag, som kun bliver til fordel for de pensionister, der er over 67 år, og som forværrer skatteklammeproblemet for dem under 67 år, for enke-, invalide- og førtidspensionister, og min konklusion af dette er, at jeg frygter, at dette meget vanskelige problem ikke kan løses inden for de 100 mill. kr., der her er stillet til rådighed. Jeg kan her allerede sige, at vi fra venstres side ikke vil kunne acceptere en løsning for de over 67-årige, hvis det